

Boys in the Band: integer en aangrijpend

Film

The Boys in the Band

Met: Jim Parsons, Zachary Quinto

Te zien op Netflix

New York, 1968. Michael organiseert een verjaardagsfeestje in zijn appartement. Hij reddert met boodschappen en wisselt intussen beledigingen uit met zijn topperige vriend Donald. De gasten melden zich: zeven in totaal, met een voor dejarige Harold bestelde sekswerker en een uit het oog verloren studievriend als onbekende elementen in een tot in de vezels op elkaar ingespeeld vriendenclubje. Er wordt gedronken, er is lasagne, en Michael wordt steeds vileiner, alsof hij op oorlogspad is. Hoe houden de anderen dit vol?

In de nieuwe verfilming van *The Boys in the Band*, een toneelstuk van Mart Crowley uit 1968 dat te boek staat als de eerste theaterhit over het toen nog grotendeels verborgen leven van homoseksuele mannen, wordt Michael vertolkt door Jim Parsons - we kennen zijn knauwende stemgeluid van Sheldon uit *The Big Bang Theory*, maar hier moet hij zich als karakter-acteur laten gelden. In de lange monologen lukt dat niet helemaal, maar naar-

mate de tegenspraak aanzwelt en het retro-appartement steeds meer als een gevangenis aanvoelt, wordt *The Boys in the Band* alsnog spannend, en aangrijpend.

Het vergt een cynicus als Harold, prachtig gespeeld door Zachary Quinto, om Michael's ramkoers stil te leggen door de oorzaak ervan te benoemen: als zwart schaap uit een katholiek nest stikt Michael van de zelfhaat die elke sociale verschoppeling kent. In het New York van 1968 konden homoseksualiteit en 'verwijfdheid' alleen bestaan in de schaduw van bars en huisfeestjes; veel mannen trouwden voor de vorm en leidden een dubbelleven.

In het snel groeiende Netflix-oeuvre van producent Ryan Murphy is dit een rustige, integere uitzondering; alle nadruk ligt op regisseur Joe Mantello en zijn acteurs, die in 2018 al tekenden voor een succesvolle Broadway-reprise. Allen zijn overigens 'out and proud'.

Sandra Heerma van Voss